

"Коли люде сприймуть розумінне Навчача, тоді то буде підготовлена нова ступінь життя. Дуже, дуже багато втрачає людність од цього неприняття! Усі нові шляхи – закриті перед людством й шукання тих шляхів повинне починатися з цього прийняття.

"Вченне Сходу про Йогу розумові Західньому незрозуміле й серце не чує краси. Тому-то явище нерозуміння й затуляє наближення до майбутнього. Конче потрібно утвердити новий підхід шляхом прийняття розуміння Навчача. Повинні ж люде, насамкрай, зрозуміти власне добро!"

("Безмежність" том II, 92 бік).

**ДИВНІ ДІЛА ТВОЇ,
ГОСПОДИ!**

"В релігії, на щастє, є *ТАЄМНИЦІ*. Наколи б їх не було, то це викликало б мені недовіре. І, -я міг би запідозрити, що вона – лише штучна побудова людського розуму. Таємниця заспокоює мої сумніви. Вона – *ПЕЧАТКА БОЖА*"

Кароль НІКОЛЬ.

ВЕЛИКА ТАЄМНИЦЯ

Е П І Г Р А Ф

ТИМ і страшний невидний нам *ГЛЯД*,
Що його не можливо спіймать.
Чуєм ми та не можем здійснать
Очі тих, *ХТО* за нами слідять.

Є лихий і хороший нам *ГЛЯД*.
Але – краще б ніхто не слідив.
По планеті ми можем – безпечно гулять,
Не завваживши в власнім естві силу див...

Мих. ЛАВРЕНКО

*"Усі науковці (світу) знають, що існують нероз-
в'язні ТАЄМНИЦІ. Тільки ВІРА в ВИЩУ ІСТО-
ТУ, віра що вимагає од нас підкорености, дає нам
можливість заради вивчання таємниць життя."*

МАРКОНІ.

ЗАМІСЦЬ ПЕРЕДМОВИ.

ДОРОГІЙ ЧИТАЧУ! Досі, видаючи свої твори, я намагався супроводити їх відповідною, в таких випадках передмовою, як це заведено в звичаї серед літературного світу. І досі, на всі мої твори що були супроводжені відповідною передмовою, ніхто в жоднім вислові ні не хвалив, ані не ляв мене за ту чи іншу передмову, не мною писану.

Одначе, нещодавно, коли я випустив у світ свою книгу "Два Колоски" в 1973 р., був знайшовся один "панисько", який закинув мені те, що ніби я сам собі пишу передмову до книги й сам себе розхвалюю, хоч ту передмову, до тих "Двох Колосків" підписав проф. Мик. Нещименко.

Щоб і на цей раз не ляно мене, що я сам собі пишу передмови (хоча такі всякий автор має право писати), я волю, не вдаватися з проханнями до фахівців у справі передмови до цієї книги, а просто написати лише "Замість передмови". І тут я не розхвалюватиму себе. І навіть — не робитиму керівного натяку про зміста кожного з поданих тут оповіданнів.

Сами оповідання не надто довгі й читач, за 5–6 не більше, хвилин, зможе кожне з їх "проковтнути" не одриваючись. За те я вважаю за свій святий обов'язок, у "замість передмові" подати описа події, що була виникла мені в 1968 році, в Філадельфії, коли я був вимушений потрапити до лікарні й бути тричі розтинаний та позбувся частини шлунка й доповнений американською кровю.

Подати це вважаю за потрібне тому, щоби в опису цієї події, читач міг переконатися в тім, що є в людини – "якась" здібність стати ясночутливою й, що ця здібність – не вигадка хворої голови, байдикуватої людини, а стовідсоткова правда. Я запевняю ВШ Читача, що тільки тому, що я не маю ні юридичного, ані морального права, то й не можу вказати на поважних людей, наших таки українців та й інших національностей, які могли б потвердити ці мої повідоми про ясночутте.

"Слухачів" же, таких що мене "чують", тобто приймають мої думки на віддалі, від 10 метрів і до 10,000 км, я маю понад 75 осіб. І це виключно тих лише, які, волюючи чи не волюючи, виразно показали мені себе, явними доказами того, що вони мене "чують", без вимови слів. Щоб, хоч коротко підтвердити це, можу подати один приклад із поштарем.

Року 1966, я видавав журнал *"ЧИТАЙМО ВСІ"*. Але, користаючи зі старих адресів, журнал мені часто повертає. Одного разу, коли службовець пошти шукав мій пакет, нагорі шафи, я бачучи його внизу, подумки передаю йому: *"Абахо! Абахо!"* (еспанське слово, бо англійського я тоді ще не знав). Але молодий мурин не міг приймати моїх сигналів і далі шукав нагорі шафи.

Коли я сигналізував "Абахо", перед мною, біля невеликого віконця стояв білий службовець пошти (якого я ще передніше знав, що він приймає мої думки бо він був не раз довір). Він чуючи моє "Абахо", яке я повторив не менше 5–6 разів, повертає голову до молодого мурина й голосно каже: "Давн!". І лише після цього, поглянувши в віконце, посміхнувся до мене.

До цієї миті на мене він не глядів, але прийнявши в еспанській мові моє слово "Абахо", як своє англійське – "Давн", лише передав своєму співпрацівникові. І таких, а то ще й кращих, прикладів я міг би подати не менше де-

З М І С Т

Вступна – "Замість передмови"	9	боківка
1. Ой, доле людська	22	–"–
2. Дивнії діла Твої, Господи!	63	–"–
3. Біля порцелянового комину	81	–"–
4. Хліб наш насущний	100	–"–
5. Нічний гість	113	–"–
6. Сон мене кличе	122	–"–
7. І – кінці в воду	133	–"–
8. Квагірі рафіка	149	–"–
9. Зараз помиратиму	161	–"–
10. Ангельський наказ	172	–"–
11. Михайлове чудо	184	–"–
12. Утаємнений світ	196	–"–
13. "Свячена вода"	208	–"–
14. "Чортівщина?"	219	–"–
15. Розмовляв із Богом	232	–"–
16. Знайшов Бога	244	–"–
17. Чотириногі друзі	255	–"–
18. Він лікує	266	–"–
19. Х у к а – М е л а	275	–"–
20. Красуня Сильва	284	–"–
21. Післямова	296	–"–
22. Лист до Читачів	299	–"–
23. Список Жертводавців	300	–"–
24. До наших пп. Читачів	301	–"–
25. Короткий словничок	302	–"–
26. Зміст книги	303	–"–

